

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

15 iulie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în componența:

președinte – Nicolae Gordilă,

judcători – Elena Covalenco, Liliana Catan, Iurie Diaconu, Ion Guzun,

judcând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Formusatii Andrei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 martie 2014, în cauza penală în privința lui

Jacot Viorel Ion, născut la 14 februarie 1976, originar și domiciliat r-l Edineț, s. Bădragii Noi.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță din 16.09.2013 pînă la 12.12.2013

2. în instanța de apel din 13.01.2014 pînă la 27.03.2014

3. în instanța de recurs din 20.05.2014 pînă la 15.07.2013

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Edineț din 12 decembrie 2013, Jacot Viorel Ion, a fost condamnat în baza art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, la amendă în mărime de 500 unități convenționale, ce constituie 10 000 lei, cu privarea de dreptul de a exercita activitatea de păstorit pe termen de 1 an.

Acțiunea civilă înaintată de părțile vătămate Botnari A., Cebanu L., Martea I., Sofroni D., Strugaru C., Balan V. și Bodiu A. a fost admisă în principiu și lăsată pentru soluționare în procedura civilă.

2. Potrivit sentinței, s-a stabilit că Jacot V., în perioada le timp de la începutul lunii mai pînă la sfîrșitul lunii octombrie a anului 2012, activând în calitate de cioban principal la stâna din extravilanul s. Badragii Noi, r-l Edineț, cu scopul însușirii ilegale a bunurilor altei persoane, având înțelegere prealabilă cu Botnari Alexandru, de a se răsplăti pentru păscutul a 7 oi, cu brînză și urdă, prin delapidare a însușit 80 kg de brînză la prețul unui kilogram de 50 lei, în sumă de 4 000 lei și 20 kg de urdă, la prețul unui kilogram de 25 lei, în sumă de 500 lei, cauzându-i astfel prejudiciu material considerabil în sumă totală de 4 500 lei.

Tot el, continuîndu-și acțiunile sale criminale în aceleași circumstanțe, cu scopul însușirii ilegale a bunurilor altei persoane, având înțelegere verbală cu Cebanu Ludmila, de a se răsplăti pentru păscutul a 25 oi, cu brînză și urdă, prin delapidare a însușit 272 kg de brînză, la prețul unui kilogram de 50 lei, în sumă de 13

600 lei și 80 kg de urdă, la prețul unui kilogram de 25 lei, în sumă de 2 000 lei, cauzându-i prejudiciu material considerabil în sumă totală de 15 600 lei.

Jacot V., cu scopul însușirii ilegale a bunurilor altei persoane, având înțelegere verbală cu Marteza Ion, de a se răsplăti pentru păscutul a 7 oi, cu brânză și urdă, prin delapidare a însușit 100 kg de brânză, la prețul unui kilogram de 50 lei, în sumă de 5000 lei și 30 kg de urdă, la prețul unui kilogram de 25 lei, în sumă de 750 lei, cauzându-i astfel prejudiciu material considerabil în sumă totală de 7 650 lei.

În aceleași circumstanțe, Jacot V., cu scopul însușirii ilegale a bunurilor altei persoane, având înțelegere verbală cu Sofroni Dina, de a se răsplăti pentru păscutul a 4 capre, cu brânză și urdă, prin delapidare a însușit 60 kg de brânză, la prețul unui kilogram de 50 lei, în sumă de 3 000 lei, cauzându-i astfel prejudiciu material considerabil în sumă totală de 3 000 lei.

La fel, cu scopul însușirii ilegale a bunurilor altei persoane, Jacot V., având înțelegere verbală cu Strugaru Chiril, de a se răsplăti pentru păscutul a 27 oi, cu brânză și urdă, prin delapidare a însușit 300 kg de brânză, la prețul unui kilogram de 50 lei, în sumă de 15 000 lei și 60 kg de urdă, la prețul unui kilogram de 25 lei, în sumă de 1 500 lei, cauzându-i astfel prejudiciu material considerabil, în sumă totală de 16 500 lei.

De asemenea, Jacot V., în aceleași circumstanțe, cu scopul însușirii ilegale a bunurilor altei persoane, având înțelegere verbală cu Bălan Vasile, de a se răsplăti pentru păscutul a 7 oi și 2 capre cu brânză și urdă, prin delapidare a însușit 89,5 kg de brânză, la prețul unui kilogram de 50 lei, în sumă de 4 475 lei și 20 kg de urdă, la prețul unui kilogram de 25 lei, în sumă de 500 lei, cauzându-i astfel prejudiciu material considerabil în sumă totală de 4 975 lei.

Tot el, în aceleași circumstanțe, cu scopul însușirii ilegale a bunurilor altei persoane, având înțelegere verbală cu Bodiș Aurica, de a se răsplăti pentru păscutul a 2 capre cu brânză și urdă, prin delapidare a însușit 30 kg de brânză, la prețul unui kilogram de 50 lei, în sumă de 1 500 lei și 4 kg de urdă, la prețul unui kilogram de 25 lei, în sumă de 100 lei, cauzându-i astfel prejudiciu material considerabil în sumă totală de 1 600 lei.

Astfel, în perioada de timp, de la începutul lunii mai pînă la sfîrșitul lunii octombrie a anului 2012, prin acțiunile sale criminale, Jacot V., a însușit de la părțile vătămate bunuri materiale în sumă totală de 53 825 lei.

Acțiunile lui Jacot V., de către instanța de judecată au fost încadrate în baza art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, *delapidarea averii străine, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane încredințate în administrarea vinovatului, săvîrșite cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul, Moldovan Gabriela, în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu achitarea inculpatului.

În motivarea apelului a invocat că latura obiectivă a delapidării se realizează prin însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea

vinovatului. În cazul dat inculpatul nu a însușit bunul încredințat. Toate oile au fost restituite, doar posibilele venituri nu au fost restituite, ce nu se cunoșteau cu certitudine care vor fi. Totuși inculpatul și-a asumat responsabilitatea și s-a achitat cu cetățenii sub formă de brânză, adică veniturile de la oile, care au fost încredințate. Pentru delapidarea averii străine este caracteristic faptul, că poate fi săvârșită numai de un funcționar sau de alt salariat, care gestionează sau administrează bunurile din avutul proprietarului. Cu referire la Hotărârea Plenului CSJ invocă, că delapidare a averii străine trebuie calificate acțiunile persoanelor, care conform funcțiilor lor de răspundere, raporturilor contractuale sau însărcinărilor speciale a proprietarului, îndeplinesc în privința bunurilor încredințate împuternicirile de dispunere, administrare, transportare sau păstrare. De obicei cu aceste persoane proprietarul încheie contracte de răspundere materială deplină pentru averea încredințată. În cazul de față, părțile nu au încheiat astfel de contract. Doar bunul simț al inculpatului a făcut să ajungă în situația de risc, fiind prezentă o dezamăgire ale părților între venitul posibil și venitul factual, dar nici într-un caz, nu însușirea bunului de către inculpat, vara fiind una secetoasă, ce a dezamăgit așteptările. Însăși părțile vătămate au menționat, că nu este vina inculpatului, că anul a fost secetos, ci nu a fost un administrator competent pentru a regla problemele cu angajații, care deseori serveau băuturi alcoolice. Consideră, că nu a fost dovedită nici prezența laturii subiective, ce se caracterizează prin intenție directă și prin scop de profit. Din cei 60 de oameni, care au adus oile la stână, doar 6 nu au fost despăgubiți integral. Menționează, că pentru a se ajunge la concluzia de condamnare a inculpatului, este necesar să fie confirmată învinuirea de ansamblul probelor administrate, fapt ce nu este caracteristic acestei cauze.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 martie 2014, a fost admis apelul declarat, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care, Jacot V., a fost achitat de sub învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (4) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat reieșind din probele prezentate de acuzare și administrate de instanțele de judecată că nu a fost demonstrată prezența laturii obiective a infracțiunii imputate inculpatului.

În acest context instanța de apel a reținut că, din învinuirea formulată rezultă, că Jacot V. lucra ca cioban principal la stâna din extravilanul s. Badragii Noi, r-ul Edineț și părțile vătămate pe cauză au predat oi și capre la păscut, iar ultimul urma să le dea brânză și urdă. Din materialele cauzei rezultă, că de fapt s-a creat o datorie a lui Jacot V. față de aceste 7 părți vătămate, ce au predat oile, dar nu că a avut loc o delapidare a avutului încredințat, însă nici o persoană nu s-a plâns, că a fost sustrasă vre-o oaie sau capră, care au fost date pentru păscut lui Jacot V. Faptul, că el nu a îndeplinit obligația de predare a brânzei și a urdei, după cum a fost înțelegerea cu proprietarii animalelor, aduse la păscut, nu se încadrează în componența laturii obiective a infracțiunii de delapidare a averii străine, ci ține de un raport civil între

părți, care și urmează a fi soluționat în procedura civilă. În suportul acestei concluzii este și faptul, că între părți a fost numai o înțelegere verbală, nefiind sprijinită prin probe referitor la condițiile de predare a animalelor pentru păscut și obligația lui Jacot V. ca cioban, în raport cu proprietarii oilor și caprelor, ce au fost primite pentru a le paște.

De asemenea a fost menționat, că potrivit actului de învinuire lui Jacot V. i se incriminează însușirea bunurilor materiale în sumă totală de 53 825 lei, acuzarea atât pe parcursul urmăririi penale, cât și în ședințele de judecată, n-a prezentat anumite probe scrise, ce ar demonstra cantitatea de brânză și urdă, ce urma a fi transmisă de către Jacot V. fiecărei părți vătămate, din care ar rezulta prejudiciul indicat în sumă de 53 825 lei. Prin urmare n-a fost concretizat și fondat mărimea prejudiciului, pretins ca fiind cauzat părților vătămate.

Instanța de apel a notat că de către partea acuzării au fost prezentate ca mijloace de probe scrise *patenta de întreprinzător*, potrivit căreia genul de activitate a titularului patentei Jacot Ivan Gheorghii este păstoritul, *contractul de arendă a terenului agricol din 23.03.2012*, potrivit căruia Jacot V. a luat în arendă un teren agricol, însă aceste înscrisuri nicidecum nu dețin careva informație, din care s-ar deduce faptul delapidării averii străine. Cât privește certificatul, eliberat de către piața orășenească Edineț din 27.06.2013, acest înscris conține numai informația privitor la costul unui kilogram de brânză, ce este în sumă de 45-50 lei și de urdă, în sumă de 20-25 lei pentru vara anului 2012, însă de către acuzare nu a fost prezentate probe, ce ar arăta câte capete de animale au fost transmise de către fiecare din cele 7 părți vătămate pe cauză și cum a fost stabilită cantitatea de brânză și urdă, ce urma a fi dată fiecăreia din părțile vătămate.

Totodată, instanța de apel, a considerat că pe cauză nu a fost dovedită nici prezența laturii subiective, ce se realizează numai prin intenție directă. Atât la urmărirea penală cât și în ședințele de judecată inculpatul a susținut, că nu s-a achitat cu părțile vătămate cu brânză și urdă din motiv, că a fost un an nefavorabil, secetos și a fost în imposibilitatea de a îndeplini înțelegerea avută cu oamenii privitor la cantitatea de brânză și urdă, ce trebuia să o dea, fapt confirmat în ședința de judecată de martorul Pirojoc V., iar partea acuzării n-a prezentat probe contrarii, prin ce s-ar combate cele susținute de către inculpat. Lipsa laturii subiective în acțiunile inculpatului este și faptul, că ultimul nici odată n-a negat, că este dator la oameni și că intenționează să se achite pentru datoria ce o are față de ei.

În circumstanțele date, instanța de apel a conchis de a-l achita pe Jacot V., deoarece de către organul de urmărire penală nu a fost demonstrată prezența laturii obiective și subiective în acțiunile inculpatului, iar fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs de către procuror în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală prin care solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei spre o nouă rejudecare în instanța de apel. În motivarea recursului său invocă, că:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii și instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;

- consideră că instanța de apel a făcut aprecieri a probelor care nu se acordă la valoarea acestora, a reținut inutilitatea unor probe, care întrunesc toate calitățile unei probe ce poate fi pusă la baza unei sentințe de condamnare, a făcut concluzii care nu se racordă la ansamblul probatoriu acumulat pe cauză;

- instanța de apel ilegal a adoptat o decizie de achitare, dînd prioritate în exclusivitate depozițiilor inculpatului, care a negat vinovăția, însă a recunoscut pe deplin datoria față de părțile vătămate, care a și achitat-o integral după pronunțarea sentinței. Totodată, instanța de apel nu a apreciat nici într-un fel declarațiile părților vătămate și fără a analiza din care cauză au fost excluse și restul probelor prezentate, iar partea apărării nu a prezentat nici o probă pertinentă și concludentă, limitîndu-se doar la critica generală a probelor acuzării;

- instanța de apel urma să soluționeze dacă infracțiunea a fost corect calificată conform art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, însă acțiunile inculpatului puteau fi recalificate de instanța de apel chiar în baza art. 196 alin. (1) Cod penal, cu elementele constitutive ale căreia sunt prezente mai multe semne de tangență;

- consideră că probele prezentate de acuzare cu certitudine dovedesc vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii imputate, care sunt veridice, utile, concludente și coroborează reciproc și care ilegal au fost respinse de către instanță, fără a argumenta motivarea, astfel nu a clarificat obiectiv circumstanțele cauzei.

7. Judecînd recursul declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție concluzionează că acesta urmează a fi respins, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța de recurs este în drept să-l respingă ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate.

Reieșind din textul recursului procurorul, contestă hotărîrea instanței de apel invocînd temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, menționînd că hotărîrea instanței de apel nu cuprinde o motivare corespunzătoare, fără a oferi răspuns asupra tuturor motivelor invocate în apel și a examinat unilateral probele, bazîndu-se pe versiunea apărării și ignorînd aprecierea probelor prezentate de acuzare.

Însă, în raport cu textul hotărîrii atacate, în opinia Colegiului aceste temeiuri invocate de procuror în recursul său, nu persistă în cauză, întrucît din decizia instanței de apel reiese că aceasta a analizat obiectiv probele administrate și a dat răspuns la toate motivele expuse în apel.

Instanța de apel, în corespundere cu art. 414 Cod de procedură penală, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe

noi prezentate instanței de apel, poate da o nouă apreciere probelor și instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Prin urmare, potrivit cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

Colegiul penal, consideră că instanța de apel just a stabilit starea de fapt și de drept, apreciind fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei și toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, adoptînd în așa mod o hotărîre legală și întemeiată, ținînd cont de prevederile art. 101 Cod de procedură penală, just ajungînd la concluzia că infracțiunea imputată inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Procurorul critică soluția instanței de apel, deoarece instanța a pus la baza hotărîrii de achitare a inculpatului, declarațiile ultimului, care sînt declarative și urmăresc scopul de eschivare de la răspundere penală, în viziunea sa, neluînd în considerație probele prezentate de partea acuzării, care dovedesc vinovăția lui Jacot V. în comiterea infracțiunii imputate.

La această alegație, Colegiul menționează că în conformitate cu art. 93 alin. (2) Cod de procedură penală, declarațiile inculpatului, părților vătămate și a martorilor se consideră probe egale, legea nu stipulează că declarațiile părților vătămate și alte probe prezentate de partea acuzării sînt cu valoare mai mare față de cele ale apărării, iar instanța de judecată respectînd egalitatea părților în proces, este obligată să asigure cercetarea tuturor circumstanțelor cauzei și probelor prezentate de către părți, în egală măsură, ca ulterior să le dea acestora o apreciere obiectivă și sub toate aspectele.

Analizînd prevederile legale menționate, Colegiul conchide că instanța de apel a respectat această obligație și a apreciat în mod obiectiv atît declarațiile inculpatului și martorului Pirojoc V., cît și declarațiile părților vătămate Botnari A., Martea I., Strugaru Ch., Balan V., Ceban L., Sofroni D., Bodiu A. audiate în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond și date citirii în instanța de apel, în cumul cu alte probe înscrisuri recercetate în cadrul ședințelor instanței de apel, care nu au confirmat faptele incriminate inculpatului. După cum rezultă din textul deciziei, instanța de apel a descris conținutul acestor probe în modul în care dînșii au expus circumstanțele cauzei și informațiile cunoscute, prin urmare apreciindu-le obiectiv și corect, constatînd că probele prezentate de către acuzare nu pot sta la baza condamnării lui Jacot V.

Instanța de recurs menționează că, instanța de apel în motivarea soluției adoptate just a menționat că faptele de care a fost învinuit inculpatul sînt bazate numai pe presupuneri, din care rezultă dubii rezonabile privind vinovăția lui, ceea ce potrivit art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, se interpretează în favoarea inculpatului.

În acest context, Colegiul penal, argumentele procurorului, precum că partea apărării nu a prezentat probe pertinente și concludente, limitându-se doar la critica generală a probelor acuzării le consideră neîntemeiate, fiindcă alin. (2) al art. 8 Cod de procedură penală, stipulează că *nimeni nu este obligat să-și dovedească nevinovăția sa*. Astfel, prezentarea probelor ce ar dovedi vinovăția inculpatului în săvârșirea faptei imputate este prerogativa părții acuzării, iar apărarea este doar în drept să prezinte careva probe ce ar dovedi nevinovăția inculpatului și la fel este în drept de a se limita doar la critica probelor acuzării.

Totodată, instanța de recurs apreciază ca vădit neîntemeiate argumentele recurentului referitor la adoptarea unei decizii ilegale de către instanța de apel în privința lui Jacot V., și consideră că Curtea de Apel Bălți a ajuns la concluzia corectă că probele cercetate dovedesc nevinovăția inculpatului.

Din conținutul deciziei rezultă că, instanța de apel și-a motivat soluția adoptată în sensul oferirii răspunsurilor la motivele apelului declarat de apărătorul inculpatului, care în caz contrar, ar fi contestat-o cu recurs ordinar. Din considerentul menționat, Colegiul, nu poate reține argumentul procurorului, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor indicate în apel, apreciindu-l ca alogic, deoarece această alegație o poate susține autorul apelului, în cazul dat fiind apărătorul inculpatului, care prin neatacarea deciziei instanței de apel se prezumă a fi de acord cu aceasta, fiindu-i oferite răspunsuri la argumentele abordate.

Cu referire la cele invocate de recurent precum că, instanța de apel la judecarea apelului declarat nu și-a motivat soluția corespunzător, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în speța dată. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect că aceasta nu se circumscrie elementelor infracțiunii de care a fost învinuit Jacot V. și anume *delapidare a averii străine*.

În continuare, referitor la argumentele recurentului, că în acțiunile inculpatului există componența de infracțiune prevăzută de art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, Colegiul statuează că instanța de apel a decis achitarea inculpatului de săvârșirea infracțiunii sus menționate, din motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii nominalizate.

Conform art. 191 Cod penal, delapidarea averii străine constă în însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului.

Potrivit doctrinei juridice *obiectul material* al faptei incriminate la art. 191 Cod penal îl constituie bunurile care au o existență materială, sunt create prin munca omului, dispun de valoare materială și cost determinat, fiind bunuri mobile și străine pentru făptuitor. În afară de aceste calități, există o calitate specială care este

caracteristică numai pentru obiectul material al delapidării averii străine - *bunuri încredințate de către o altă persoană în administrarea făptuitorului*.

Așadar din materialele cauzei și declarațiilor părților vătămate, rezultă că inculpatului ca cioban principal, i-au fost transmise oi și capre pentru a le păstori, astfel în administrarea lui Jacot V., se constată că i-au fost încredințate aceste animale ce reprezintă bunuri în cauza dată, însă părțile vătămate au declarat în ședințele de judecată că au pretenții materiale pentru neachitarea cu brânză și urdă ce a rezultat de la oile și caprele încredințate pentru păstorit. Nici o parte vătămată nu s-a plîns că a fost delapidat de oile sau caprele încredințate inculpatului, toate fiind restituite de către acesta la sfîrșitul sezonului de păstorit, cu excepția celor ce s-au îmbolnăvit și despre care au fost anunțați proprietarii acestora, ceea ce denotă că inculpatul nu a atentat la bunurile încredințate lui pentru administrare.

Prin urmare, este corectă constatarea instanței de apel că lipsește și latura obiectivă a infracțiunii analizate și anume acțiunea de însușire ilegală, dat fiind faptul că oile și caprele transmise inculpatului pentru păstorit au fost restituite părților vătămate, iar faptul că au pretenții materiale la produsele ce au rezultat de la animalele lor, nu se încadrează în latura obiectivă a infracțiunii de delapidare a averii străine, dar ține de niște relații civile între părți ce au avut în urma înțelegerilor verbale, fără a fi confirmate prin careva înscrisuri și urmează a fi soluționate în procedura civilă. Ba mai mult, inculpatul nu a refuzat de a-și respecta obligațiile asumate de a se achita pentru produsele lactate ce au rezultat de la animalele transmise pentru păstorit. Obligații, care nu și le-a onorat din cauza condițiilor climaterice nefaste, însă pe parcursul examinării cauzei inculpatul a restituit datoriile acumulate, ceea ce indică și la neprezența laturii subiective a infracțiunii prevăzute de art. 191 Cod penal, care se exprimă în primul rînd, de vinovăție sub formă de intenție directă, ceea ce nu s-a confirmat în cauza dată.

Astfel, Colegiul penal consideră că instanța de apel corect a reținut că în acțiunile lui Jacot nu se conțin elementele respective a infracțiunii, avînd în vedere, totodată, că onorarea obligațiilor referitor la bunurile și anume produsele lactate ce au fost produse de animalele transmise inculpatului pentru păstorit, țin de competența domeniului civil, nu și de cel penal.

Privitor la argumentul recurentului precum că instanța de apel în cazul dezacordului cu calificarea faptei imputate inculpatului, o putea recalifica în baza art. 196 alin. (1) Cod penal, elemente ale cărei sunt prezente mai multe semne de tangență, instanța de recurs le consideră nefondate, deoarece o astfel de abordare nu a fost obiectul discuției în cadrul instanței de apel și nici nu a fost invocată măcar de către procuror, ce în conformitate cu art. 53 alin. (1) pct. 4), 8) Cod de procedură penală, intră în atribuțiile sale, potrivit cărora acesta *modifică încadrarea juridică a infracțiunii săvîrșite de inculpat dacă cercetările judiciare confirmă că inculpatul a săvîrșit această infracțiune, precum și își expune părerea în dezbaterile judiciare asupra faptei infracționale săvîrșite de inculpat, încadrării ei în baza legii penale*. Însă, reieșind din procesul verbal al ședinței de judecată în instanța de apel, procurorul nu a pus în discuție și nu a atenționat instanța la recalificarea acțiunilor inculpatului în baza art.

196 alin. (1) Cod penal, dar a și-a susținut poziția sa de a menține condamnarea acestuia în baza art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Elocvente la capitolul dat, în opinia Colegiului sînt și dispozițiile art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, care stipulează că instanța de judecată nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau apărării și nu exprimă alte interese decît interesul legii.

Conform legislației în vigoare, vinovăția persoanei în săvîrșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul cînd instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetînd nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în urma unei proceduri legale, a dat răspuns la toate chestiunile prevăzute de Cod de procedură penală.

Rezumînd cele expuse mai sus, Colegiul penal lărgit conchide că temeiurile invocate de către procuror în recurs sunt neîntemeiate, fapt ce determină concluzia de respingere a recursului ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii contestate.

8. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Formusatii Andrei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 martie 2014, în cauza penală în privința lui **Jacot Viorel Ion**, cu menținerea hotărîrii atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 29 iulie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Liliana Catan

Iurie Diaconu

Ion Guzun